

מי שמתו פרק שלישי ברכות

כג.

עין משפט גר מצוה

גח א מיי פ"ד מהל' מפלה
 הלכה י' סמג עשין ט'
 טו"ש"ע ארי"ס סימן קד סעיף
 ה'
 גכ ב ג מיי"ט ס' ה' י' סמג
 טו"ש"ע ארי"ס סימן
 כג סעיף א'
 גד ד מיי"ט ס' טו"ש"ע
 טו"ש"ע ארי"ס סימן
 כג סעיף ב'
 גה ה ו מיי"ט פ"ד מהל'
 תפלין הלכה ח סמג
 עשין כ טו"ש"ע ארי"ס סימן
 מג סעיף ה' רכ"ב אלפס כאן
 ובהל' תפלין דף ע"ה:
 גכז ז מיי"ט ס' טו"ש"ע
 טו"ש"ע ארי"ס סימן
 כג סעיף ב'
 גח מיי"ט ס' טו"ש"ע
 טו"ש"ע ארי"ס סימן
 כג סעיף ב'
 גח מיי"ט ס' טו"ש"ע
 טו"ש"ע ארי"ס סימן
 כג סעיף ב'
 גח מיי"ט ס' טו"ש"ע
 טו"ש"ע ארי"ס סימן
 כג סעיף ב'

חיישינן שמא יפנה בהן ואסור. ודוקא צבית הכסא קצוע
 חיישינן שמא יפנה בהן אבל צבית הכסא עראי שאין
 רגילים לפנות שם מותר להסתין בהן ולא חיישינן שמא יפנה בהן
 והא דמניא לקמן לא ישמין בהן אפילו צבית הכסא עראי היינו
 דוקא כשאוהו צביו דחיישינן שמא
 ישפשוף בהן הנילוזות אס יפלו
 מים על רגליו או יגע בחמה:
שחרוי פכין קמנימ מצילין באהר
 המת. ועל כרחק מנועס
 אויר הוא דאי לית צבוי^א אויר כלל לא
 היו מצילין דהוי כמו אוכלין שגנזין
 צטיט^ב שמתקבצין טומאה צאהל המת:
 דצריס

דמר סבר. כל המפסיק בתפלתו אס שהה כדי לגמור כולה חוזר
 לראש כדאמרין גבי ק"ש לקמן בפירקין (דף כד): וצשהה קא
 מיפלגי הכא: האי אס שהה אס לא שהה מיבעי ליה. צמילתא דרב
 חקדא ורב המנונה מיבעי ליה לאפלוגי בין שהה ללא ומדלא
 אפלגי שמע מינה אפילו בדלא שהה
 קאמר: **גברא דהויא הוא.** כשהתחיל
 להתפלל והיה לריך לנקביו דהוי הוא
 מלהתפלל הלכך מה שהתפלל אינה
 תפלה וחוזר לראש: **ומר סבר גברא**
הויא. אע"פ שאינו יכול להמתין עד
 שסיים תפלתו תפלה ראויה היא מה
 שהתפלל קודם שמתה: **ועד כמה.**
 יכול להעמיד עלמו מנקביו שהיא
 מותר להתחיל בתפלה: **אינה דמסני.**
 להאי צמה דצריס אמורים צמתינתא
 גופא ולא משמעתא דרב זבד ורב
 יהודה וכי איירי אינה צשיעורא הוא
 דאיירי: **שמור עצמך שלא תטא.**
 ותנטרך רגלך ללכת אל בית האלהים
 להציל חטאת: **הוי קרוז לשמוע.**
 משוזה צבצאת קרבנך ממת איתו
 ככסילים צלל משוזה: **שמור נקבין.**
 מצין רגליך כמו להסך את רגליו
 (שמואל א' ד) שמור נקבין שלא יפסו:
בית הכסא קצוע. שיש בו צוואה וכל צמי
 כסאות שצגמרא על פני השדה
 הס צלל חפירה: **עראי.** שזה מתחיל
 עכשו לעשותו צית הכסא: **חולץ**
ונפנה לאתרא. ויאלח תפלין צביו
 כדאמרין לקמן וצקצוע נמי אוחזן
 צביו אלל שצריך לחלוץ ברחוק ד'
 אמות שצומן מהס צרלאה הס צגלוי
 וגנאי הדצר: **מהו שיכנס צפיליו.**
 כשהן צרלאו קאמר: **שמא יפנה בהן.**
 גדולים: **צחורים הסמוכים צציס**
הכסא. לפנים מן הגדר צשהה שהוא
 נפנה צה ונתנן צחורים צצכותל:
צחורים הסמוכים לרשות הרבים.

רבינו הנואל

בית הכסא קצוע. פירוש,
 מקום שיהיו לפנות בו בני
 אדם לדגלים וכל שכן
 להשתנה. מדרון. קום
 שהמים נמשכין וירדוין
 ואינו (נקבין) [נקבין] ולא
 נבלעו במקומן. ובית הכסא
 אריעי. מקום שדומן לאדם
 בהליכתו (מפנה) [ונפנה]
 שם או השתיין בו מים.
 [אנטיא] להו מרו שיכנס
 אדם בתפלין לבית הכסא
 קצוע להשתין מים וכו'.
 וקימיל דלא יכנס אדם
 בתפלין לבית הכסא קצוע
 אפי' להשתין מים. התרת
 לך כאן קצוע אסתי לך
 כאן בית הכסא אריעי. פ"י.
 דבית הכסא קצוע אסור
 הניחום בראשו, אבל בידו
 שרי דליכא למיחש
 לניצוצות ולשפשוף. ולהפך
 בבית הכסא אריעי שהמקום
 קשה, שאסור לאוחז בו
 משום ניצוצות אלא מניחם
 בכיסם, אבל מותר כשהוא
 בראשו ואין צריך לחלוץ רק
 שיכסה אותם. א"ר יצחק
 הנכנס לסעודה קצע חולץ
 תפיליו ואחר כך נכנס
 ופליגא דר' הייא דא"ר
 חייא מניח על שלחנו וכן
 הדור לו. כל היכא דאיכא
 כאי גונא בתלמוד ופליגא
 דפלוני קיייל כחולק, הלכך
 קיייל כר' חייא.

גברא חויא הוא ותפלתו תפלה תנו רבנן ^אהנצרך לנקביו אל יתפלל
 ואם התפלל תפלתו תועבה אמר רב זביד ואיתימא רב יהודה לא שנו
 אלא שאינו יכול לשהות בעצמו אבל אם יכול לשהות בעצמו תפלתו
 תפלה ועד כמה אמר רב ששת ^בעד פרסה איכא דמתני לה ^גאמתניא
 כמה דברים אמורים כשאין יכול לעמוד על עצמו אבל אם יכול לעמוד
 על עצמו תפלתו תפלה ועד כמה אמר רב זביד ^דעד פרסה אמר רבי
 שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן ^ההנצרך לנקביו הרי זה לא יתפלל
 משום שנאמר יהכון לקראת אלהיך ישראל ואמר רבי שמואל בר נחמני
 אמר רבי יונתן מ"ד ^ושמור רגלך כאשר תלך אל בית האלהים שמור
 עצמך שלא תחטא ואם תחטא הבא קרבן לפני וקרוב לשמוע ^ז(דברי
 חכמים) אמר רבא הוי קרוב לשמוע דברי חכמים שאם חוטאים מביאים
 קרבן ועושים תשובה מתת הכסילים [זבח] אל תהי ככסילים שחוטאים ומביאים
 קרבן ואין עושים תשובה כי אינם יודעים לעשות רע אי הכי צדיקים
 ניגהו אלא אל תהי ככסילים שחוטאים ומביאים קרבן ואינם יודעים אם
 על הטובה הם מביאים אם על הרעה הם מביאים אמר הקב"ה בין טוב
 לרע אינן מבחינים והם מביאים קרבן לפני רב אשי ואיתימא רב חנינא
 בר פפא אמר שמור נקבין בשעה שאתה עומד בתפלה לפני. תנו
 רבנן ^חהנכנס לבית הכסא חולץ תפיליו ברחוק ד' אמות ונכנס אמר רב
 אחא בר רב הונא אמר רב ששת לא שנו אלא בית הכסא קצוע אבל
 בית הכסא עראי חולץ ונפנה לאתרא וכשהוא יוצא מרחיק ד' אמות
 ומניחן מפני שעשאו בית הכסא קצוע איבעיא להו מהו שיכנס אדם
 בתפלין לבית הכסא קצוע להשתין מים רבינא שרי רב אדא בר מתנא
 י'אסר אתו שילוחא לרבא אמר להו אסור חיישינן שמא יפנה בהן ואמרי
 לה שמא יפיה בהן תניא אידך הנכנס לבית הכסא קצוע חולץ תפיליו
 ברחוק ד' אמות ומניחן בחלון הסמוך לרשות הרבים ונכנס וכשהוא
 יוצא מרחיק ד' אמות ומניחן דברי בית שמאי יפנה בהן ואמרי
 בידו ונכנס ר"ע ואמר אוהוין כנגדו ונכנס כנגדו ס"ד זימנין מישתלי
 להו ונפלי אלא אימא אוהוין כנגדו ובידו ונכנס ומניחן בחורין הסמוכים
 לבית הכסא וולא יניחם בחורין הסמוכים לרשות הרבים שמא יטלו
 אותם עוברי דרכים ויבא לידי חשד ומעשה בתלמיד אחד שהניח תפיליו
 בחורין הסמוכים לרשות הרבים ובאת זונה אחת ונטלתן ובאת לבית
 המדרש ואמרה ראו מה נתן לי פלוני בשכרי כיון ששמע אותו תלמיד
 כך עלה לראש הגג ונפל ומת באותה שעה התקינו ^אשיהא אוהוין כנגדו
 ובידו ונכנס תנו רבנן בראשונה היו מניחין תפלין בחורין הסמוכין לבית
 הכסא ובאין עכברים ונוטלין אותן התקינו שיהו מניחין אותן בחלונות
 הסמוכות לרשות הרבים ובאין עוברי דרכים ונוטלין אותן התקינו שיהא
 אוהוין בידו ונכנס אמר רבי מיאשא ^בבריה דריב"ל הלכה גוללן כמין
 ספר ואוהוין בימינו כנגד לבו אמר רב יוסף בר מינומי אמר רב נחמן
 ובלבד ^גשלא תהא רצועה יוצאת מתחת ידו טפח אמר רבי יעקב בר
 אחא אמר רבי זירא ^דלא שנו אלא שיש שהות ביום ללבשן אבל אין
 שהות ביום ללבשן עושה להן כמין כים טפח ומניחן ^האמר רבה בר
 בר חנה אמר רבי יוחנן ביום גוללן כמין ספר ומניחן בידו כנגד לבו
 ובלילה עושה להן כמין כים טפח ומניחן אמר אביו ^ולא שנו אלא
 בכלי שהוא כליין אבל בכלי שאינו כליין אפילו פחות מטפח אמר רב
 זוטרא ואיתימא רב אשי תדע שהרי יפכין קמנים מצילין באהל המת ואמר רבה
 בר בר חנה כי הוה אזלינן בתריה דרבי יוחנן כי הוה בעי למיעל לבית הכסא
 הוה יהיב לן כי הוה נקיט תפילין לא הוה יהיב לן אמר הואיל ושרוניהו רבנן
 נגמרן

תורה אור השלם
 1. לכן כה אצטעה
 ישראל יעקב בי זאת
 אצטעה לך הכון לקראת
 אלהיך ישראל:
 עמוד יב
 2. שמור רגלך כאשר תלך
 אל בית האלהים וקרוב
 לשמע מתת הכסילים זבח
 כי אינם יודעים לעשות
 רע:
 קהלת ד' י
 הגהות הב"ח
 (א) ב"י א"ח דמתני לה
 במתניא וכו' אמר רב זבד
 אמר רב יהודה על פרס'
 גליון הש"ס
 תוס' ד"ה שהרי זבד
 שמתקבצין טומאה באהל
 המת. כדאמרינן וזמס ג' ד
 ע"כ:
 מוסף תוספות
 א. בתוס' ר"ש כתב, אבל
 אם לא היה [חשוב] אצל
 שלהם לא היה מירד
 באהל המת מידי אצל
 אאובלין שבבלן בבטי
 דאמר' בפ"ק דובחים
 שאין ניצולין באהל המת.
 רב ניסים גאון
 פכין קטנים מצילין באהל
 המת. עיקרה בסיפרי
 (פרשת תהו) וכל כלי פתוח
 בכלי חרש הכתוב מדבר מה
 ת"ל פתוח ואפילו כל שהוא
 (הואיל והוא) [הוא] טמא
 באהל המת לפיכך אם יהיה
 מוקף בצמד פתיל מציל על
 מה שבתוכו כדמפרש התם
 נמי וכל כלי פתוח מיכן
 אמרו כלים מצילין בצמד
 פתיל באהל המת ואמר עוד
 טמא הוא אין ת"ל הוא אלא
 הוא שיציל על עצמו ובשבת
 כ"פ אמר רבי עקיבא (דף 99)
 ובבבא קמא כ"פ כיצד הרגל
 מועדת (דף כה) גרסי' גניא
 מפי' במת מנין דרין הוא
 ומה פכין קטנים שמתורין
 כוב טמאין במת:
 חורי טומא מצינות השדה שאין
 עכברים מצוין צמקום הילוך צני אלס
 והוא יכנס לאחורי הגדר לפנות:
גוללן. צרצועות שלהן: ^אשלא טלא
לצועה. שיש צה קדושה שהי בהן
 הוא קושרן וצקשר נראה צעשימו
 כמין דל"ת על סס אחת מאותיות
 של שדי והש"י עשויה צכותלי הקפליה
 הקילוה והיו"ד עשויה צרלאה לצועת
 תפילין של יד ורצועה קטנה מאל
 כפוף ראשה ונראית כמין יו"ד:
ואוהוין צימינו. שלא צצגדו כדי שלא
 יפלו: **ציוס.** כשהוא חוללן צצציל
 צית הכסא גוללן כמין ספר כדאמרין:
וצלילה. כשהוא חוללן צצציתו על
 מנת להנייע עד הצקר: **עושה להס**
ציוס טפח. דחללו טפח דקשיצ ככלי
 אהל להפסיק צציס לקרקע: לא שנו.
 דצעי טפח אלל צכלי שהוא כליין.
 כים העשוי לנרכן דכליין קרוז להיות
 צטול אללס הילכך צעין דצר הניכר
 שיהא חולץ צצפיהס: **שהרי פכין**
קטנים מצילין. צהיקף צמיד פתיל
 צאהל המת ואף על גב דלא הו
 טפח חיייל: **הואיל ושרוניהו**
רצנן. לאוחזן צביו משום שמירמן:
 נגטרן
 כי הוה נקיט ספרא דאגרתא